

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

COMISIE

DECIZIA COMISIEI

din 19 decembrie 2007

privind aderarea Comunității Europene a Energiei Atomice la Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare

(2008/99/CE, Euratom)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, în special articolul 101 paragraful al doilea,

Având în vedere Decizia 2007/513/Euratom a Consiliului din 10 iulie 2007 de aprobare a aderării Comunității Europene a Energiei Atomice la Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a facilităților nucleare modificată ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Articolul 2 litera (e) din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (denumit în continuare „Tratatul Euratom”) prevede garantarea de către Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (denumită în continuare „Comunitatea”), prin controale adecvate, a faptului că utilizarea materialelor nucleare nu este deturnată spre alte scopuri decât cele cărora le sunt destinate.
- (2) Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare (denumită în continuare „CPPNM”) a fost adoptată în 1979 și a intrat în vigoare în 1987. 128 de state și Comunitatea sunt părți semnatare la CPPNM ⁽²⁾. Toate statele membre sunt părți semnatare la CPPNM.
- (3) Curtea de Justiție a Comunităților Europene („Curtea de Justiție”) ⁽³⁾ a decis că participarea statelor membre la

CPPNM este compatibilă cu dispozițiile Tratatului Euratom exclusiv sub rezerva faptului că, în ceea ce privește prerogativele și competența, Comunitatea ca atare este parte semnatară a CPPNM la același nivel cu statele membre și că anumite angajamente asumate în cadrul CPPNM pot fi puse în aplicare, în cazul în care Comunitatea este implicată, numai printr-o asociere strânsă între Comunitate și statele membre, atât în faza de negociere și de încheiere a acestora, cât și în cea de îndeplinire a angajamentelor asumate,

DECIDE:

Articolul 1

Prin prezenta decizie se aprobă, în numele Comunității Europene a Energiei Atomice, aderarea la Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

Textul Convenției privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare (anexa 1) și declarația Comunității Europene a Energiei Atomice în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) și articolul 17 alineatul (3) din convenție se anexează la prezenta decizie (anexa 2).

Articolul 2

Instrumentul de aderare se depune la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, depozitarul Convenției privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare, cât mai curând posibil după adoptarea prezentei decizii, sub forma unei scrisori semnate de șeful Delegației Comisiei Europene pe lângă organizațiile internaționale de la Viena.

⁽¹⁾ JO L 190, 21.7.2007, p. 12.

⁽²⁾ Situația la 31 mai 2007.

⁽³⁾ Hotărârea 1/78 din 14 noiembrie 1978, Rec. 1978, p. 2151, în special primul dispozitiv al hotărârii și punctul 34.

Articolul 3

Membrul Comisiei Europene responsabil pentru relațiile externe confirmă printr-o notă, al cărei text este anexat la prezenta decizie (anexa 3), faptul că șeful Delegației Comisiei Europene pe lângă organizațiile internaționale de la Viena este împuternicit („depline puteri”) să depună la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, depozitarul convenției, declarația anexată la prezenta decizie, cât mai curând posibil după adoptarea acesteia din urmă.

Adoptată la Bruxelles, 19 decembrie 2007.

Pentru Comisie
Andris PIEBALGS
Membru al Comisiei

ANEXA 1

Convenția Privind Protecția Fizică a Materialelor Nucleare și a Instalațiilor Nucleare

STATELE PĂRȚI LA PREZENTA CONVENȚIE,

RECUNOSCÂND dreptul tuturor statelor de a dezvolta și de a folosi energia nucleară în scopuri pașnice și interesele legitime ale acestor state față de potențialele beneficii care vor reieși din utilizarea pașnică a energiei nucleare,

CONVINSE de necesitatea de a facilita cooperarea internațională și transferul de tehnologie pentru utilizarea pașnică a energiei nucleare,

ȚINÂND CONT de faptul că protecția fizică are o importanță capitală pentru protejarea sănătății publice, a siguranței, a mediului și a securității naționale și internaționale,

AVÂND ÎN VEDERE scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite privind menținerea păcii și a securității internaționale și promovarea relațiilor de bună vecinătate, de prietenie și cooperare între state,

CONSIDERÂND că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (4) din Carta Națiunilor Unite, „Toți membrii organizației se vor abține, în relațiile lor internaționale, de a recurge la amenințarea cu forța sau la folosirea ei, fie împotriva integrității teritoriale ori independenței politice a vreunui stat, fie în orice alt mod incompatibil cu scopurile Națiunilor Unite”,

REAMINTIND Declarația privind măsurile pentru eliminarea terorismului internațional, anexată la Rezoluția Adunării Generale 49/60 din 9 decembrie 1994,

DORIND evitarea potențialelor pericole reprezentate de traficul ilicit, sustragerea și utilizarea ilegală a materialelor nucleare, precum și sabotarea materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare și ținând cont de faptul că protecția fizică împotriva unor astfel de acte a devenit motiv de preocupare sporită la nivel național și internațional,

PROFUND PREOCUPATE de escaladarea, la nivel mondial, a actelor de terorism sub toate formele și manifestările și de amenințările pe care le reprezintă terorismul internațional și crima organizată,

CONSIDERÂND că protecția fizică joacă un rol important în sprijinirea obiectivelor de neproliferare nucleară și ale luptei împotriva terorismului,

DORIND ca prin prezenta convenție să contribuie la consolidarea la nivel mondial a protecției fizice a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare utilizate în scopuri pașnice,

CONVINSE că infracțiunile referitoare la materialele nucleare și la instalațiile nucleare reprezintă chestiuni grave și că adoptarea măsurilor adecvate și eficiente sau de consolidare a măsurilor existente reprezintă o necesitate urgentă pentru a asigura prevenirea, depistarea și pedepsirea unor astfel de infracțiuni,

DORIND să consolideze în continuare cooperarea internațională în vederea stabilirii, în conformitate cu legislația națională a fiecărui stat în parte și cu prezenta convenție, de măsuri eficiente pentru protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare,

CONVINSE că prezenta convenție ar trebui să completeze utilizarea, depozitarea și transportul în condiții de securitate a materialelor nucleare, precum și operarea în condiții de securitate a instalațiilor nucleare,

ADMIȚÂND că există recomandări de protecție fizică formulate la nivel internațional care sunt actualizate periodic și care pot să furnizeze orientări cu privire la mijloacele moderne disponibile pentru a se atinge niveluri eficiente de protecție fizică,

ADMIȚÂND, de asemenea, că protecția fizică eficientă a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare utilizate în scopuri militare reprezintă responsabilitatea statului care deține astfel de materiale nucleare și instalații nucleare și înțelegând pe deplin că respectivelor materiale și instalații li se acordă și li se va acorda în continuare o protecție fizică riguroasă,

AU CONVENIT după cum urmează:

Articolul 1

În sensul prezentei convenții:

- (a) prin „materiale nucleare” se înțelege plutoniu, cu excepția plutoniului a cărui concentrație izotopică în plutoniu 238 depășește 80 %; uraniu 233; uraniu îmbogățit în uraniu 235 sau 233; uraniu conținând amestecul de izotopi care se găsesc în natură altfel decât sub formă de minereu sau de reziduu de minereu; orice material conținând unul sau mai multe din elementele menționate anterior;
- (b) prin „uraniu îmbogățit în uraniu 235 sau 233” se înțelege uraniu care conține fie uraniu 235, fie uraniu 233, fie ambii izotopi, într-o asemenea cantitate încât raportul dintre suma acestor doi izotopi și izotopul 238 este superioară raportului dintre izotopul 235 și izotopul 238 în uraniul natural;
- (c) prin „transport nuclear internațional” se înțelege transportul unei încărcături de materiale nucleare prin orice mijloc de transport care urmează să treacă frontierele statului pe teritoriul căruia își are originea, începând cu plecarea sa de la o instalație a expeditorului din statul respectiv și încheindu-se cu sosirea la instalația nucleară a destinatarului în statul de destinație finală;
- (d) prin „instalație nucleară” se înțelege o instalație (inclusiv clădirile și echipamentele aferente) în care se produc, se prelucurează, se utilizează, se manipulează, se depozitează intermediar sau se stochează definitiv materiale nucleare și care, dacă este avariata sau se produc intervenții asupra acesteia, poate duce la eliberarea unor cantități semnificative de radiații sau de material radioactiv;
- (e) prin „sabotaj” se înțelege orice act deliberat executat împotriva unei instalații nucleare sau a unui material nuclear în curs de utilizare, de depozitare sau transport, care poate pune în pericol, în mod direct sau indirect, sănătatea și securitatea personalului, a populației sau a mediului prin expunerea la radiații sau prin eliberarea de substanțe radioactive.

Articolul 1 bis

Scopurile prezentei convenții sunt de a atinge și de a menține, la nivel mondial, protecția fizică a materialelor nucleare utilizate în scopuri pașnice și a instalațiilor nucleare utilizate în scopuri pașnice; de a preveni și de a combate infracțiunile legate de astfel de materiale și instalații la nivel mondial; precum și de a facilita cooperarea între statele părți pentru atingerea acestor obiective.

Articolul 2

- (1) Prezenta convenție se aplică materialelor nucleare folosite în scopuri pașnice la utilizare, depozitare și transport, precum și instalațiilor nucleare folosite în scopuri pașnice, cu condiția ca, totuși, articolele 3, 4 și articolul 5 alineatul (4) din prezenta convenție să se aplice materialelor nucleare numai pe durata transportului nuclear internațional.
- (2) Responsabilitatea privind stabilirea, punerea în aplicare și menținerea unui regim de protecție fizică în cadrul unui stat revine în întregime statului respectiv.
- (3) În afară de obligațiile asumate în mod expres de statele părți în conformitate cu prezenta convenție, nicio dispoziție a acesteia nu se interpretează ca afectând drepturile suverane ale unui stat.
- (4) (a) Nicio dispoziție din prezenta convenție nu afectează alte drepturi, obligații și responsabilități ale statelor părți în conformitate cu dreptul internațional, în special în ceea ce privește scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite și dreptului internațional umanitar.
- (b) Activitățile forțelor armate pe durata unui conflict armat, în sensul în care acești termeni sunt înțeleși în dreptul internațional umanitar, activități reglementate în conformitate cu acest drept, nu fac obiectul prezentei convenții, iar activitățile întreprinse de forțele militare ale unui stat aflate în exercițiul atribuțiilor lor oficiale, în măsura în care sunt reglementate de alte norme ale dreptului internațional, nu fac obiectul prezentei convenții.

- (c) Nicio dispoziție din prezenta convenție nu se interpretează drept reprezentând o autorizare legală de a folosi sau de a amenința cu folosirea forței împotriva materialelor nucleare sau a instalațiilor nucleare utilizate în scopuri pașnice.
 - (d) Nicio dispoziție din prezenta convenție nu absolvă sau consideră drept legale acte ilegale și nici nu exclude urmărirea penală în temeiul altor dispoziții legale.
- (5) Prezenta convenție nu se aplică materialelor nucleare utilizate sau reținute în scopuri militare și nici instalațiilor nucleare care conțin astfel de materiale.

Articolul 2 bis

- (1) Fiecare stat parte stabilește, pune în aplicare și menține un regim adecvat de protecție fizică aplicabil materialelor nucleare și instalațiilor nucleare aflate sub jurisdicția sa, în scopul:
- (a) protecției împotriva furtului și a altor forme de însușire ilegală de materiale nucleare aflate în utilizare, depozitare sau transport;
 - (b) asigurarea aplicării unor măsuri rapide și cuprinzătoare de localizare și, după caz, recuperare a materialelor nucleare dispărute sau sustrase; în cazul în care materialele respective sunt localizate în afara teritoriului său, statul parte acționează în conformitate cu articolul 5;
 - (c) protejarea materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare împotriva actelor de sabotaj; și
 - (d) atenuarea sau reducerea consecințelor radiologice ale actelor de sabotaj.
- (2) În aplicarea alineatului (1), fiecare stat parte:
- (a) stabilește și menține un cadru legislativ și de reglementare care să guverneze protecția fizică;
 - (b) stabilește sau desemnează una sau mai multe autorități competente pentru punerea în aplicare a cadrului legislativ și de reglementare; și
 - (c) ia alte măsuri adecvate, necesare pentru protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare;
- (3) În aplicarea obligațiilor prevăzute la alineatele (1) și (2), fără a aduce atingere niciunei alte dispoziții din prezenta convenție, fiecare stat parte aplică, în măsura în care este posibil și practic, următoarele principii fundamentale de protecție fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL A: *Responsabilitatea statului*

Responsabilitatea privind stabilirea, aplicarea și menținerea unui regim de protecție fizică într-un stat revine în întregime statului respectiv.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL B: *Responsabilități pe durata transportului internațional*

Responsabilitatea unui stat de a asigura protecția corespunzătoare a materialelor nucleare se extinde și la transportul internațional al materialelor respective, până în momentul în care responsabilitatea respectivă este transferată în mod adecvat unui alt stat, după caz.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL C: *Cadrul legislativ și de reglementare*

Statul este responsabil de stabilirea și menținerea cadrului legislativ și de reglementare care guvernează protecția fizică. Acest cadru ar trebui să prevadă instituirea unor cerințe aplicabile corespunzătoare privind protecția fizică și să includă un sistem de evaluare și acordare de licențe sau alte proceduri de autorizare. Acest cadru ar trebui să includă un sistem de inspecție a instalațiilor nucleare pentru a verifica respectarea cerințelor aplicabile și a condițiilor de autorizare sau a altor documente de autorizare și să stabilească mijloacele de impunere a cerințelor și a condițiilor aplicabile, inclusiv prin sancțiuni eficiente.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL D: *Autoritatea competentă*

Statul ar trebui să creeze sau să desemneze autoritatea competentă care este responsabilă pentru aplicarea cadrului legal și de reglementare, este investită cu autoritatea legală în acest scop și care dispune, totodată, de resursele financiare și umane pentru îndeplinirea responsabilităților atribuite. Statul ar trebui să ia măsuri de garantare a independenței efective între funcțiunile autorității competente respective și cele ale oricărui alt organism însărcinat cu promovarea sau utilizarea energiei nucleare.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL E: *Responsabilitatea titularilor de autorizații*

Responsabilitatea pentru aplicarea diverselor elemente ale protecției fizice pe teritoriul unui stat ar trebui să fie clar identificată. Statul ar trebui să se asigure că răspunderea primară pentru aplicarea protecției fizice a materialelor nucleare sau a instalațiilor nucleare revine titularilor de autorizații relevante sau titularilor altor documente de autorizare (de exemplu, operatori sau transportatori).

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL F: *Cultura de securitate nucleară*

Toate organizațiile implicate în aplicarea protecției fizice ar trebui să acorde o prioritate corespunzătoare culturii de securitate nucleară, dezvoltării și menținerii acesteia, astfel încât să se asigure aplicarea ei eficientă în întreaga organizație.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL G: *Amenințarea*

Protecția fizică a unui stat ar trebui să se bazeze pe evaluarea curentă a statului respectiv cu privire la amenințare.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL H: *Abordarea treptată*

Cerințele referitoare la protecția fizică ar trebui să se bazeze pe o abordare treptată, ținându-se cont de evaluarea curentă a amenințării, gradul relativ de atractivitate, natura materialelor și consecințele potențiale asociate cu însușirea neautorizată a materialelor nucleare și cu actele de sabotaj comise împotriva materialelor nucleare sau a instalațiilor nucleare.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL I: *Apărare în profunzime*

Cerințele statului privind protecția fizică ar trebui să reflecte un concept cuprinzând mai multe niveluri și metode de protecție (structurale sau tehnice, personale și organizaționale) care ar trebui să fie depășite sau eludate de un adversar pentru a-și atinge scopurile.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL J: *Asigurarea calității*

Ar trebui să se instituie și să se aplice o politică de asigurare a calității, precum și programe de asigurare a calității, pentru a se oferi garanții cu privire la respectarea cerințelor specificate pentru toate activitățile importante pentru protecția fizică.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL K: *Planul de intervenție*

Toți titularii de licențe și autoritățile implicate ar trebui să pregătească planuri de intervenție (de urgență) pentru a răspunde retragerii neautorizate de materiale nucleare sau actelor de sabotaj împotriva unor instalații sau materiale nucleare, sau unor încercări de acest fel, precum și să realizeze exerciții de punere în aplicare a acestor planuri.

PRINCIPIUL FUNDAMENTAL L: *Confidențialitatea*

Statul ar trebui să instituie cerințe de protecție a confidențialității informațiilor a căror divulgare neautorizată poate compromite protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

- (4) (a) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică niciunui material nuclear cu privire la care statul decide, pe o bază rezonabilă, că nu este nevoie să i se aplice regimul de protecție fizică stabilit în conformitate cu alineatul (1), luând în considerare natura materialului, cantitatea și gradul său relativ de atractivitate, precum și potențialele consecințe radiologice și de altă natură asociate cu orice act neautorizat împotriva materialului în cauză și cu evaluarea actuală a amenințării împotriva acestuia.

- (b) Materialele nucleare care nu fac obiectul dispozițiilor prezentului articol în temeiul literei (a) ar trebui protejate în conformitate cu practicile de management preventiv.

Articolul 3

Fiecare stat parte adoptă dispozițiile necesare în conformitate cu legislația sa națională și cu dreptul internațional pentru ca, în măsura posibilului, în timpul transportului nuclear internațional, materialele nucleare care se află pe teritoriul său sau la bordul unei nave ori al unei aeronave aflate sub jurisdicția sa, în măsura în care respectiva navă sau aeronavă participă la transport având ca punct de plecare sau ca destinație statul respectiv, să fie protejate potrivit nivelurilor prevăzute în anexa I.

Articolul 4

(1) Fiecare stat parte exportă materiale nucleare sau autorizează exportul acestora numai dacă a primit asigurarea că aceste materiale vor fi protejate pe durata transportului nuclear internațional conform nivelurilor prevăzute în anexa I.

(2) Fiecare stat parte importă materiale nucleare sau autorizează importul acestora dintr-un stat care nu este parte la prezenta convenție numai dacă a primit asigurarea că aceste materiale vor fi protejate pe durata transportului nuclear internațional conform nivelurilor prevăzute în anexa I.

(3) Un stat parte autorizează tranzitul pe teritoriul său, pe căile terestre sau pe căile navigabile interne sau prin aeroporturile sau porturile sale maritime, al materialelor nucleare între state care nu sunt parte la prezenta convenție numai dacă statul parte a primit asigurarea, în măsura posibilului, că respectivele materiale vor fi protejate în timpul transportului nuclear internațional conform nivelurilor prevăzute în anexa I.

(4) Fiecare stat parte aplică, potrivit legislației sale naționale, nivelurile de protecție fizică prevăzute în anexa I materialelor nucleare transportate dintr-o parte a respectivului stat într-o altă parte a aceluiași stat folosind apele internaționale sau spațiul aerian internațional.

(5) Statul parte ținut să obțină asigurarea că materialele nucleare vor fi protejate potrivit nivelurilor prevăzute în anexa I în conformitate cu alineatele (1)-(3) identifică și informează în prealabil statele pe teritoriul cărora se are în vedere tranzitarea acestor materiale pe căi interne terestre sau navigabile sau în ale căror aeroporturi sau porturi maritime sunt prevăzute escale.

(6) Responsabilitatea privind obținerea asigurării menționate la alineatul (1) poate fi transferată, prin acord reciproc, statului parte care participă la transport ca stat importator.

(7) Nicio dispoziție din prezentul articol nu se interpretează ca aducând atingere în vreun fel suveranității și jurisdicției teritoriale a unui stat, inclusiv asupra spațiului aerian și a mării teritoriale a statului respectiv.

Articolul 5

(1) Statele părți identifică și își indică reciproc, direct sau prin intermediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, persoanele lor de contact cu privire la chestiuni din sfera de aplicare a prezentei convenții.

(2) În caz de furt, de jaf sau orice altă însușire ilicită de materiale nucleare, ori în caz de amenințare credibilă, statele părți, în conformitate cu legislația lor națională, cooperează și oferă asistență, în cea mai mare măsură posibilă, pentru recuperarea și protecția acestor materiale, oricărui stat care solicită acest lucru. În special:

(a) un stat parte ia măsurile necesare pentru a informa cât mai curând posibil celelalte state care ar putea fi interesate cu privire la orice furt, jaf sau însușire ilicită de materiale nucleare sau în caz de amenințare credibilă cu astfel de acte și de a informa, după caz, Agenția Internațională pentru Energie Atomică și alte organizații internaționale pertinente;

(b) în funcție de necesități, statele părți interesate fac schimb de informații între ele, cu Agenția Internațională pentru Energia Atomică sau cu alte organizații internaționale pertinente în scopul de a proteja materialele nucleare amenințate, de a verifica integritatea containerelor de transport sau de a recupera materialele nucleare însușite ilicit și:

(i) își coordonează eforturile pe cale diplomatică și prin alte mijloace convenite;

(ii) acordă asistență, la cerere;

(iii) asigură restituirea materialelor nucleare sustrate sau dispărute drept consecință a evenimentelor menționate anterior.

Modalitățile concrete de cooperare se determină de către statele în cauză.

(3) În caz de amenințare credibilă de sabotaj împotriva unor materiale nucleare sau a unei instalații nucleare sau în caz de sabotaj împotriva acestora, statele părți cooperează după cum urmează, în cea mai mare măsură posibilă, în conformitate cu legislația lor națională și cu obligațiile pertinente în conformitate cu dreptul internațional:

(a) în cazul în care un stat parte are cunoștință despre o amenințare credibilă de sabotaj împotriva unor materiale nucleare sau a unei instalații nucleare aflate în alt stat, cel dintâi decide asupra măsurilor care se cuvin luate pentru a informa, cât mai curând posibil, cu privire la această amenințare statul amenințat și, după caz, Agenția Internațională pentru Energia Atomică, precum și alte organizații internaționale, în scopul prevenirii sabotajului;

(b) în caz de sabotaj împotriva unor materiale nucleare sau a unei instalații nucleare într-un stat parte și în care caz consideră că este probabil ca alte state să fie afectate din punct de vedere radiologic, cel dintâi, fără a se aduce atingere altor obligații ale sale în conformitate cu dreptul internațional, întreprinde măsurile corespunzătoare pentru informarea, cât mai curând posibil, a statului sau a statelor care ar putea fi afectate din punct de vedere radiologic și să informeze, după caz, Agenția Internațională pentru Energia Atomică și alte organizații internaționale pertinente în scopul minimizării sau al diminuării consecințelor radiologice respective;

(c) în cazul în care, în conformitate cu literele (a) și (b), un stat parte solicită asistență, fiecare stat parte căruia i se solicită asistență decide prompt și notifică statului parte solicitant, direct sau prin intermediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, dacă este în măsură să îi acorde asistența solicitată, precum și sfera de aplicare și termenii în care asistența respectivă poate fi acordată;

(d) coordonarea cooperării în conformitate cu literele (a)-(c) se realizează pe cale diplomatică sau pe alte căi convenite. Modalitățile concrete de cooperare se stabilesc în plan bilateral sau multilateral de către statele părți interesate.

(4) Statele părți cooperează și se consultă reciproc, după caz, direct sau prin intermediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică și al altor organizații internaționale pertinente în scopul obținerii de orientări cu privire la proiectarea, întreținerea și îmbunătățirea sistemelor de protecție fizică a materialelor nucleare pe durata transportului nuclear internațional.

(5) Un stat parte poate să coopereze și să se consulte, după caz, cu alte state părți, direct sau prin intermediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică și al altor organizații internaționale pertinente, în scopul obținerii de orientări din partea acestora cu privire la proiectarea, întreținerea și îmbunătățirea sistemului național de protecție fizică a materialelor nucleare în timpul utilizării, al depozitării și al transportului, precum și a instalațiilor nucleare.

Articolul 6

(1) Statele părți iau măsurile corespunzătoare, în conformitate cu legislația lor națională, pentru a proteja caracterul confidențial al oricăror informații pe care le primesc cu acest titlu, în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții, de la un alt stat parte sau prin participarea la o activitate desfășurată în scopul punerii în aplicare a convenției. În cazul în care statele părți furnizează informații în mod confidențial unor organizații internaționale sau unor state care nu sunt parte la prezenta convenție, trebuie întreprinse măsuri care să garanteze protecția caracterului confidențial al acestor informații. Un stat parte care a primit informații în mod confidențial de la un alt stat parte poate furniza respectivele informații unor terți numai cu consimțământul celui alt stat parte.

(2) Statelor părți nu li se cere, în temeiul prezentei convenții, să furnizeze niciun fel de informații pe care, în conformitate cu legislația lor națională, nu le este permis să le comunice sau care ar putea compromite securitatea statului în cauză sau protecția fizică a materialelor nucleare sau a instalațiilor nucleare.

Articolul 7

(1) Săvârșirea intenționată a:

(a) unui act, fără a avea împuternicirea legală, constând în primirea, deținerea, utilizarea, înstrăinarea, modificarea, eliminarea sau dispersarea de materiale nucleare și care provoacă sau ar putea provoca decesul sau vătămarea corporală gravă a vreunei persoane sau pagube considerabile proprietății sau mediului înconjurător;

(b) unui furt sau jaf de materiale nucleare;

(c) deturnării sau obținerii frauduloase de materiale nucleare;

(d) unui act constând în transportul, expedierea sau deplasarea de materiale nucleare într-un sau dintr-un stat fără a dispune de împuternicirea legală;

(e) unui act îndreptat împotriva unei instalații nucleare sau a unui act care se interpune în operarea unei instalații nucleare, în cursul căreia autorul provoacă în mod deliberat sau ar putea să provoace decesul sau vătămarea corporală gravă a vreunei persoane sau pagube considerabile proprietății sau mediului înconjurător prin expunerea la radiații sau prin eliberarea de substanțe radioactive, cu excepția cazului în care actul respectiv este întreprins în conformitate cu legislația națională a statului parte pe teritoriul căruia este amplasată instalația nucleară respectivă;

(f) unui act constând în pretinderea de materiale nucleare prin amenințare, recurgerea la forță sau prin orice altă formă de intimidare;

(g) unei amenințări:

(i) de a folosi materialele nucleare pentru a cauza decesul sau vătămarea corporală gravă a vreunei persoane sau pagube considerabile proprietății sau mediului înconjurător sau de a săvârși infracțiunilor prevăzute la litera (e); sau

(ii) de a săvârși infracțiunile prevăzute la literele (b) și (e) pentru a constrânge o persoană fizică sau juridică, o organizație internațională sau un stat să facă sau să se abțină de la executarea unui act;

(h) unei tentative de săvârșire a oricăreia dintre infracțiunile prevăzute la literele (a)-(e);

(i) unui act constând în participarea la oricare dintre infracțiunile prevăzute la literele (a)-(h);

(j) unui act, de către orice persoană, constând în a organiza sau conduce alte persoane în scopul de a comite una dintre infracțiunile prevăzute la literele (a)-(h); și

(k) a unui act constând în a contribui la comiterea oricăreia dintre infracțiunile descrise la literele (a)-(h) de către un grup de persoane acționând într-un scop comun; un astfel de act este comis intenționat și este:

(i) fie făcut în scopul de a promova activitatea criminală sau scopul criminal al grupului, în cazul în care o astfel de activitate sau scop implică comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute la literele (a)-(g); sau

(ii) făcut în cunoștință de cauză cu privire la intenția grupului de a comite una dintre infracțiunile prevăzute la literele (a)-(g) se consideră de către fiecare stat parte drept infracțiune pedepsită în conformitate cu legislația sa națională.

(2) Fiecare stat parte aplică infracțiunilor prevăzute în prezentul articol sancțiuni corespunzătoare, care iau în considerare gravitatea respectivelor infracțiuni.

Articolul 8

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile eventual necesare pentru a stabili competența sa de a judeca infracțiunile prevăzute la articolul 7 în cazurile următoare:

(a) în cazul în care infracțiunea este comisă pe teritoriul statului respectiv sau la bordul unei nave sau aeronave înmatriculate în statul respectiv;

(b) în cazul în care autorul prezumat este un cetățean al statului respectiv.

(2) Fiecare stat parte adoptă, de asemenea, măsurile eventual necesare pentru stabilirea competenței sale de judecare a acestor infracțiuni în cazurile în care autorul prezumat se găsește pe teritoriul său și nu îl extrădează, în conformitate cu articolul 11, într-unul din statele menționate la alineatul (1).

(3) Prezenta convenție nu exclude nicio competență penală exercitată în conformitate cu legislația națională.

(4) În afara statelor părți menționate la alineatele (1) și (2), orice stat parte poate să își stabilească competența, în conformitate cu dreptul internațional, în scopul de a cunoaște infracțiunile prevăzute la articolul 7 în cazul în care participă la un transport nuclear internațional în calitate de stat exportator sau de stat importator.

Articolul 9

În cazul în care apreciază că circumstanțele justifică acest lucru, statele părți pe al căror teritoriu se găsește autorul prezumat recurg, în conformitate cu legislația lor națională, la măsuri corespunzătoare, inclusiv detenția, pentru a asigura prezența respectivului autor prezumat în vederea urmăririi penale sau a extrădării. Măsurile luate în conformitate cu prezentul articol se notifică fără întârziere statelor ținute să își stabilească competența conform articolului 8 și, după caz, tuturor celorlalte state implicate.

Articolul 10

Statul parte pe al cărei teritoriu se găsește autorul prezumat al infracțiunii, dacă nu îl extrădează pe acesta din urmă, supune cazul, fără nicio excepție sau întârziere nejustificată, autorităților sale competente pentru exercitarea urmăririi penale, în conformitate cu procedurile prevăzute în legislația statului respectiv.

Articolul 11

(1) Infracțiunile prevăzute la articolul 7 sunt considerate de drept ca făcând parte dintre cazurile de extrădare prevăzute de orice tratat de extrădare în vigoare între statele părți. Statele părți se angajează să includă aceste infracțiuni în toate viitoarele tratate de extrădare pe care le încheie între ele.

(2) În cazul în care un stat parte, care subordonează extrădarea existenței unui tratat, primește o cerere de extrădare de la un stat parte de care nu este legat printr-un tratat de extrădare, el poate considera prezenta convenție drept temei juridic al extrădării cu privire la infracțiunile menționate anterior. Extrădarea se supune celorlalte condiții prevăzute în legislația statului solicitat.

(3) Statele părți care nu subordonează extrădarea existenței unui tratat recunosc aceste infracțiuni drept cazuri de extrădare între ele, în condițiile prevăzute în legislația statului solicitat.

(4) Între statele părți, fiecare dintre aceste infracțiuni este considerată, în scopul extrădării, ca fiind comisă atât la locul săvârșirii ei, cât și pe teritoriul statelor părți ținute să-și stabilească competența în conformitate cu dispozițiile articolului 8 alineatul (1).

Articolul 11 bis

Niciuna dintre infracțiunile prevăzute la articolul 7 nu se consideră, în sensul extrădării sau al asistenței juridice reciproce, drept infracțiune politică sau drept infracțiune în legătură cu o infracțiune politică, sau drept infracțiune săvârșită din motive politice. În mod corespunzător, o cerere de extrădare sau de asistență juridică reciprocă bazată pe o asemenea infracțiune nu poate fi refuzată exclusiv pe motivul că se referă la o infracțiune politică sau o infracțiune în legătură cu o infracțiune politică, sau o infracțiune săvârșită din motive politice.

Articolul 11 ter

Nicio dispoziție din prezenta convenție nu se interpretează ca impunând obligația de extrădare sau de a acorda asistența juridică reciprocă, în cazul în care statul parte solicitat are motive întemeiate să creadă că cererea de extrădare pentru infracțiunile prevăzute la articolul 7 sau de asistență juridică reciprocă în legătură cu astfel de infracțiuni s-a făcut în scopul de a urmări sau pedepsi o persoană din motive legate de rasă, religia, naționalitatea, originea etnică sau opiniile sale politice sau că, dând curs cererii respective, poate aduce prejudicii persoanei respective pentru oricare dintre aceste motive.

Articolul 12

Orice persoană împotriva căreia este angajată o procedură în temeiul uneia dintre infracțiunile prevăzute la articolul 7 beneficiază de un tratament echitabil în toate fazele procedurii.

Articolul 13

(1) Statele părți își acordă reciproc asistență juridică în cea mai mare măsură posibilă în orice procedură penală referitoare la infracțiunile prevăzute la articolul 7, inclusiv în ceea ce privește furnizarea elementelor probatorii de care dispun și care sunt necesare procedurii respective. În toate cazurile se aplică legislația statului solicitat.

(2) Dispozițiile de la alineatul (1) nu aduc atingere obligațiilor care decurg din niciun alt tratat, bilateral sau multilateral, care reglementează sau va reglementa toată sau o parte din asistența juridică reciprocă în materie penală.

Articolul 13 bis

Nicio dispoziție din prezenta convenție nu aduce atingere transferului de tehnologie nucleară în scopuri pașnice care se realizează în vederea consolidării protecției fizice a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

Articolul 14

(1) Fiecare stat parte îl informează pe depozitar cu privire la legile și la reglementările administrative care pun în aplicare prezenta convenție. Depozitarul comunică periodic aceste informații tuturor statelor părți.

(2) Statul parte pe teritoriul căruia autorul prezumat al unei infracțiuni este urmărit comunică rezultatul final în primul rând, în măsura posibilului, statelor direct interesate. Statul parte comunică, de asemenea, rezultatul final depozitarului, care informează toate statele.

(3) În cazul în care o infracțiune implică materialele nucleare în timpul utilizării, al depozitării sau al transportului lor pe teritoriul național și atât autorul prezumat al infracțiunii, cât și materialele nucleare rămân pe teritoriul statului parte în care s-a comis infracțiunea sau în cazul în care o infracțiune implică o instalație nucleară și autorul prezumat rămâne pe teritoriul statului parte în care s-a comis infracțiunea, nicio dispoziție din prezenta convenție nu se interpretează drept impunând respectivului stat parte obligația de a furniza informații asupra procedurilor penale referitoare la infracțiunea în cauză.

Articolul 15

Anexele fac parte integrantă din prezenta convenție.

Articolul 16

(1) La cinci ani de la intrarea în vigoare a amendamentelor adoptate la 8 iulie 2005, depozitarul convoacă o conferință a statelor părți în vederea examinării punerii în aplicare a prezentei convenții și a evaluării acestora în ceea ce privește preambulul, întreaga parte dispozitivă și anexele, ținând seama de situația la momentul respectiv.

(2) După aceasta, la intervale de cel puțin cinci ani, majoritatea statelor părți poate obține convocarea unor conferințe ulterioare cu același obiectiv, pe baza prezentării către depozitar a unei propuneri în acest sens.

Articolul 17

(1) În cazul unui diferend între două sau mai multe state părți privind interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, aceste părți se consultă în vederea reglementării diferendului pe calea negocierilor sau prin orice alt mijloc pașnic de reglementare a diferendelor, acceptabil tuturor părților la diferend.

(2) Orice diferend de această natură care nu poate fi reglementat la modul prevăzut la alineatul (1) este, la cererea oricărei părți la acest diferend, supus arbitrajului sau trimis spre soluționare Curții Internaționale de Justiție. În cazul în care un diferend este supus arbitrajului, iar, în termen de șase luni de la data solicitării, părțile la diferend nu reușesc să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, oricare dintre părți poate cere președintelui Curții Internaționale de Justiție sau secretarului general al Organizației Națiunilor Unite să desemneze unul sau mai mulți arbitri. În caz de cereri divergente ale părților la diferend, primează cererea adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

(3) Orice stat parte poate, în momentul în care semnează prezenta convenție, o ratifică, o acceptă, o aprobă sau aderă la aceasta, să declare că nu se consideră obligat de una ori de alta sau de ambele proceduri de reglementare a diferendelor prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol. Celelalte state părți nu sunt obligate de procedura de reglementare a diferendelor prevăzută la alineatul (2) față de un stat parte care a formulat o rezervă cu privire la această procedură.

(4) Orice stat parte care a formulat o rezervă în conformitate cu alineatul (3) poate, în orice moment, să își retragă respectiva rezervă printr-o notificare adresată depozitarului.

Articolul 18

(1) Prezenta convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor la sediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, la Viena, și la sediul Organizației Națiunilor Unite, la New York, începând de la 3 martie 1980 până la intrarea sa în vigoare.

(2) Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.

(3) După intrarea sa în vigoare, prezenta convenție este deschisă aderării tuturor statelor.

(4) (a) Prezenta convenție este deschisă pentru semnare sau aderare organizațiilor internaționale și regionale având un caracter de integrare sau de altă natură, cu condiția ca fiecare dintre organizațiile în cauză să fie constituită din state suverane și să aibă competența de a negocia, încheia și aplica acorduri internaționale referitoare la domeniile reglementate de prezenta convenție.

(b) În domeniile lor de competență, aceste organizații, în nume propriu, exercită drepturile și își asumă obligațiile pe care prezenta convenție le atribuie statelor părți.

(c) Devenind parte la prezenta convenție, aceste organizații comunică depozitarului o declarație în care arată care sunt statele lor membre și care dintre articolele din prezenta convenție nu le sunt aplicabile.

(d) O astfel de organizație nu dispune de vot propriu în plus față de voturile statelor sale membre.

(5) Instrumentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare se depun la depozitar.

Articolul 19

(1) Prezenta convenție intră în vigoare în a treizecea zi de la data depunerii la depozitar a celui de-al douăzeci și unulea instrument de ratificare, acceptare sau aprobare.

(2) Pentru fiecare dintre statele care ratifică, acceptă, aprobă prezenta convenție sau aderă la aceasta după depunerea celui de-al douăzeci și unulea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, convenția intră în vigoare în a treizecea zi de la data depunerii, de către statul respectiv, a instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

Articolul 20

(1) Fără a aduce atingere articolului 16, un stat parte poate propune amendamente la prezenta convenție. Amendamentul propus este comunicat depozitarului care îl comunică imediat tuturor statelor părți. Dacă majoritatea statelor părți solicită depozitarului convocarea unei conferințe pentru dezbaterile amendamentelor propuse, depozitarul invită toate statele părți să participe la o astfel de conferință care să înceapă la cel puțin treizeci de zile de la transmiterea invitațiilor. Orice amendament adoptat în cadrul conferinței cu o majoritate de două treimi din statele părți este comunicat cu promptitudine de către depozitar către toate statele părți.

(2) Amendamentul intră în vigoare pentru fiecare stat parte care depune instrumentul de ratificare, acceptare sau aprobare a amendamentului în cea de-a treizecea zi de la data la care două treimi din statele părți au depus instrumentele lor de ratificare, acceptare sau aprobare. Ulterior, amendamentul intră în vigoare pentru oricare alt stat parte în ziua depunerii de către statul parte respectiv a instrumentului său de ratificare, acceptare sau aprobare a amendamentului.

Articolul 21

- (1) Orice stat parte poate denunța prezenta convenție prin notificare scrisă adresată depozitarului.
- (2) Denunțarea intră în vigoare în a o sută optzecea zi de la data la care depozitarul a primit notificarea.

Articolul 22

Depozitarul notifică cu promptitudine tuturor statelor:

- (a) fiecare semnare a prezentei convenții;
- (b) fiecare depunere a unui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare;
- (c) orice rezervare sau retragere făcută în conformitate cu articolul 17;
- (d) orice comunicare făcută de o organizație în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) litera (c);
- (e) intrarea în vigoare a prezentei convenții;
- (f) intrarea în vigoare a oricărui amendament la prezenta convenție; și
- (g) orice denunțare în temeiul articolului 21.

Articolul 23

Originalul prezentei convenții, ale cărei versiuni în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt deopotrivă autentice, se depune la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, care trimite copii certificate tuturor statelor.

ANEXA I

Nivelurile de protecție fizică aplicabile transporturilor internaționale ale materialelor nucleare din categoriile definite în anexa II

1. În cursul depozitării pe durata transportului internațional, materialelor nucleare li se aplică următoarele niveluri de protecție fizică:
 - (a) materialele din categoria III se depozitează într-o zonă de acces controlat;
 - (b) materialele din categoria II se depozitează într-o zonă supravegheată în permanență de către paznici și dispozitive electronice, înconjurată de o barieră materială comportând un număr limitat de puncte de intrare supuse unui control corespunzător sau în orice zonă prevăzută cu o protecție fizică de nivel echivalent;
 - (c) materialele din categoria I se depozitează într-o zonă protejată în modul definit anterior în ceea ce privește categoria II, dar în care accesul nu este permis decât persoanelor recunoscute ca demne de încredere, zonă care se află sub supravegherea paznicilor care sunt în legătură strânsă cu unități speciale de intervenție. Măsurile deosebite prevăzute în acest context trebuie să aibă ca obiect detectarea și prevenirea oricărui atac, a oricărui acces neautorizat sau a oricărei retrageri neautorizate de materiale.
2. Nivelurile de protecție fizică aplicabile materialelor nucleare pe durata transportului internațional sunt:
 - (a) transportul materialelor din categoriile II și III se efectuează cu precauții deosebite comportând, în special, încheierea de acorduri prealabile între expeditor, destinatar și transportator, precum și a unui acord prealabil între persoanele fizice sau juridice depinzând de jurisdicția și reglementările statelor importatoare și exportatoare, în care se precizează momentul, locul și modalitățile de transfer a responsabilității transportului;
 - (b) transportul materialelor din categoria I se efectuează cu precauții deosebite menționate anterior pentru transportul materialelor din categoriile II și III și, în plus, sub supravegherea constantă a unei escorte și în condiții în care se asigură o legătură strânsă cu unități speciale de intervenție;
 - (c) pentru uraniul natural care se prezintă sub altă formă decât sub formă de minereu sau de reziduuri de minereu, protecția fizică pentru cantități care depășesc 500 de kilograme de uraniu comportă notificarea prealabilă a expedierii, cu specificarea modului de transport, a orei de sosire prevăzute și cu confirmarea primirii încărcăturii.

ANEXA II

Tabel: Categorisirea materialelor nucleare

Materialul	Forma	Categoria		
		I	II	III ^(c)
1. Plutoniul ^(a)	Neiradiat ^(b)	2 kg sau mai mult	Mai puțin de 2 kg, dar minimum 500 g	500 g sau mai puțin, dar minimum 15 g
2. Uraniu 235	Neiradiat ^(b)	5 kg sau mai mult	Mai puțin de 5 kg, dar minimum 1 kg	1 kg sau mai puțin, dar minimum 15 g
	— Uraniu îmbogățit 20 % sau mai mult în ²³⁵ U		10 kg sau mai mult	Mai puțin de 10 kg, dar minimum 1 kg
	— Uraniu îmbogățit 10 % sau mai mult, dar mai puțin de ²³⁵ U în 20 %			10 kg sau mai mult
3. Uraniu 233	Neiradiat ^(b)	2 kg sau mai mult	Mai puțin de 2 kg, dar minimum 500 g	500 g sau mai puțin, dar minimum 15 g
	— Uraniu îmbogățit, mai mult decât natural, dar mai puțin de 10 % ²³⁵ U			
4. Combustibil iradiat			Uranu sărăcit sau natural, thoriu sau combustibil slab îmbogățit (sub 10 % conținut de material fisionabil) ^(d) ^(e)	

^(a) Orice plutoniul, cu excepția plutoniului a cărui concentrație izotopică în plutoniul-238 depășește 80 %.

^(b) Material neiradiat în reactor sau material iradiat în reactor, dar cu un nivel de radiații mai mic sau egal cu 1 gray/oră (100 razi/oră) la distanță de un metru de materialul necranat.

^(c) Cantitățile care nu intră în categoria III și uraniul natural ar trebui protejate corespunzător practicilor managementului preventiv.

^(d) Acesta este nivelul de protecție recomandat, însă statele au posibilitatea, după evaluarea circumstanțelor specifice, de a atribui o categorie diferită de protecție fizică.

^(e) Alți combustibili care, în virtutea conținutului original de materiale fisionabile, fac parte din categoriile I sau II înainte de iradiere pot intra în categoria direct inferioară dacă nivelul de radiații al combustibilului depășește 1 gray/oră (100 razi/oră) la distanță de un metru de materialul necranat.

ANEXA 2

Declarația Comunității Europene a Energiei Atomice în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) și articolul 17 alineatul (3) din convenție

Următoarele state sunt în prezent membre ale Comunității Europene a Energiei Atomice: Regatul Belgiei, Republica Bulgaria, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Irlanda, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Republica Italiană, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, România, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Comunitatea declară că nu i se aplică articolele 8-13 și articolul 14 alineatele (2) și (3) din Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

În plus, în conformitate cu articolul 17 alineatul (3) din convenție, Comunitatea declară, de asemenea, că, deoarece numai statele se pot constitui părți în cauzele înaintea Curții Internaționale de Justiție, Comunitatea este obligată doar prin procedura de arbitraj menționată la articolul 17 alineatul (2).

ANEXA 3

DEPLINE PUTERI

Subsemnatul,, membru al Comisiei Comunităților Europene, responsabil pentru relații externe și politica europeană de vecinătate, confirm prin prezenta împuternicirea:

Dlui/Dnei

Șeful Delegației Comisiei Europene

pe lângă organizațiile internaționale de la Viena

în vederea depozitării la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, în numele Comunității Europene a Energiei Atomice, a instrumentului de aderare la Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare și a instalațiilor nucleare.

Bruxelles,